ALMINE RECH

The Wall: Cece Philips

Apr 23 — Jun 7, 2025 | Brussels

Almine Rech Brussel heeft het genoegen om The Wall: Cece Philips te presenteren, de eerste samenwerking van de galerie met de kunstenaar, van 23 april tot 7 juni 2025.

De schilderijen van Cece Philips zijn een ode aan kijken en bekeken worden. Met haar werk staat ze in een lange traditie van het uitbeelden van interieurs, van de huiselijke taferelen in de Nederlandse Gouden Eeuw tot Félix Vallotton. Gevuld met ramen en deuren verbergt haar werk net zo veel als het onthult; het zinspeelt op een verhaal, maar laat de toeschouwer ruimte om de details in te vullen. Ze gebruikt licht om sfeer en een narratief te suggereren, haar schilderijen stralen de sublieme eenzaamheid van Hopper uit, herwerkt met een Woolfiaanse gevoeligheid.

Philips kiest voor een intellectuele benadering van schilderen. Haar proces begint vaak vanuit een wisselwerking met vele invloeden, waardoor haar werk is geworteld in kunstgeschiedenis, werken van hedendaagse kunstenaars, film, archiefmateriaal en kunstkritiek. Deze verzameling schilderijen is het resultaat van een maandenlange verkenning zonder een specifiek doel, een inventarisatie van de geest van de kunstenaar. Philips heeft een zekere vrijheid gevonden in het werken zonder een bepaald kader – met alle mogelijkheden die ontstaan door rond te dwalen op een bepaalde plek waar je eerder alleen met een specifiek doel bent geweest. Door steeds instinctiever te gaan werken, schept ze ruimte voor verrassingen. Bovenal zijn deze werken een verkenning van het alleen zijn, hetzij als vrije keuze of opgelegd. *Nourishing Loneliness* speelt in op de fascinatie voor het alledaagse. Een figuur trekt een gordijn opzij en onthult daarmee op theatrale wijze zes kleine taferelen uit het leven, die ons uitnodigen tot voyeurisme. Met zijn ramen in ramen is dit schilderij een matroesjka, die langdurige contemplatie vergt. De kunstenaar gebruikt haar palet om de emotionele inhoud van het tafereel te beïnvloeden, maar doet dit ook door natuurlijk licht en kunstlicht naast elkaar uit te beelden. In *The Balcony* kijken we opnieuw uit op een anonieme stad, terwijl we ons afvragen wat er achter elk verlicht raam gebeurt. Kijken de drie figuren door de ramen, of naar elkaar?

De kunstenaar beschouwt deze schilderijen niet als portretten: Philips vermijdt het louter uitbeeldende en zoekt naar samengestelde figuren die ze rangschikt als personages die een scène uitspelen. In *Quiet Interior* is de figuur naar ons toe gericht. Als we haar blik volgen, vragen we ons af of ze alleen is. Philips peilt vaak de psychologische diepten van wie wij zijn als we alleen zijn, met bijzondere aandacht voor vrouwen op momenten van afzondering, een paradoxale staat die John Berger als volgt beschrijft: “Een vrouw moet zichzelf voortdurend in de gaten houden. Ze wordt bijna constant vergezeld door haar eigen beeld van zichzelf.” Het moderne leven maakt deze kwestie nog complexer, want zijn we ooit echt alleen als we in dit digitale tijdperk altijd door iemand bekeken kunnen worden via een selfiecamera, al is het maar door onszelf? *After Curtain Call* brengt ons van afzondering naar het gemeenschappelijke, in een theater.

Het werk vangt de ademloze seconden aan het einde van een voorstelling. Het doek is gevallen, de lichten gaan flikkerend aan en het publiek komt weer tot leven, als ontwakend uit een droom. Philips speelt met texturale effecten door Liquin in lagen aan te brengen om bepaalde details te verbergen en te onthullen, waarmee ze de feilbaarheid van perspectief vastlegt. We worden uitgenodigd om dichterbij te komen, om vanuit een nieuwe hoek te kijken. Theater is een recente inspiratiebron voor de kunstenaar. Deze vorm, die tegelijkertijd intiem en collectief is, biedt een bepaalde mate van het voyeurisme dat zo centraal staat in de Philips' artistieke verbeelding. Een theaterpubliek kan zonder scrupules genieten van de daad van het kijken, een privilege dat ook beschikbaar is door de interactie met een schilderij. Het werk van Philips nodigt de toeschouwer uit om dichterbij te komen en naar binnen te kijken, zoals tijdens een nachtelijke wandeling, verleid door de verlichte appartementen en mogelijke levens die zich afspelen in elk daarvan.

— Louisa Mahoney, Researcher